

[Undervisningsministeren.]

Jorden. Det har for Resten været foreslaaet, i fuldt Alvor, ogsaa nu, at man skulde lægge Museet under Jorden af Hensyn til Risikoen ved at bygge ovenpaa Jorden. Dette er Overdrivelse af Forsigtighed, og jeg mener, at vi fuldt vel efter den Erklæring, Brandchefen har givet med Hensyn til Prinsens Palæ, kan forsvare at bygge Museet her — selvfølgelig med alle de Sikkerhedsforanstaltninger, som Brandvæsenet finder rimelige.

Saa kommer Nr. 2: Udgifterne. Ja, jeg mener, vi derom maa sige, at Planen er økonomisk overkommelig selv i en trang Tid. Jeg kunde have ønsket, at det hele var blevet noget billigere, og dette er ikke den billigste af de Planer, der tilfredsstillende kunde have løst Spørgsmaalet. Den Plan, jeg oprindelig fremsatte, var billigere, og det vilde ogsaa være blevet billigere at lægge Museet i Kongens Have mod Sølvgade-Siden. Men jeg finder dog, at ogsaa den foreliggende Plan maa siges at være forsvarlig set fra Pengesynspunktet. Sagen maa jo ses noget i Forhold til den Offervillighed, der er vist fra privat Side; naar der ad den Vej stilles ca. 2,3 Mill. Kr. til Raadighed, kan man godt finde det rimeligt, at Staten deltager med et mindst lige saa stort Beløb, selv om Statens Penge for Øjeblikket ikke er rigelige, og det er alt, hvad der stilles Krav om nu.

Hvad endelig det byplanmæssige og æstetiske angaar, mener jeg ogsaa, at den foreslaaede Løsning kan give noget ikke blot forsvarligt, men højest tilfredsstillende. Ja, jeg tror, man i saa Henseende kan være fuldt saa tryk her, som hvis man skulde til at opføre noget helt nyt et helt andet Sted, og den, der nu finder, at der paa et eller andet Punkt er væsentlige Indvendinger at gøre mod Planen, og at en anden Løsning vilde være at foretrække, bør betænke, at denne Løsning har den Fordel, at den er en Løsning nu, medens det at forlade den og arbejde paa en anden efter al Rimelighed vilde betyde en ny og lang Forhaling af den nuværende Tilstand, som alle vist er enige om at finde uforsvarlig og lidet stemmende med Nationens Værdighed.

Jeg vilde næsten regne det for Spild af Ord og Tid, om jeg overfor det høje Ting vilde gøre Rede for alle de forgæves Forsøg paa en Løsning af Spørgsmaalet, som er gjort

blot i den sidste Menneskealder; men disse Forsøg maa man efter mit Skøn særlig have i Tankerne, naar man nu skal tage Stilling til dette Lovforslag og maaske finder Indvendinger at gøre mod det og Indvendinger, man personlig tillægger betydelig Vægt. — Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtigt Behandling i det høje Ting.

J. V. Christensen: Jeg lykønsker Regeringen og Rigsdagen, det danske Folk og Museet som Institution til, at det nu tegner til, at det skal lykkes efter Forhandlinger og Overvejelser, som har strakt sig gennem mere end en Menneskealder, at skabe en Løsning af dette landsvigtige Spørgsmaal om Nationalmuseet.

Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsige Støtte til Sagens hurtige Fremme. Jeg kan henholde mig til den højtærede Ministers Redegørelse for Lovforslagets Enkeltheder og finansielle Virkninger, men jeg kunde have Lyst til, fordi den Side af Sagen er traadt noget i Baggrunden under den lange politiske Strid, der har staaet om dette Spørgsmaal, at gøre nogle Bemærkninger om Sagen set fra Befolkningens Standpunkt. Jeg skal altsaa i mindst mulig Grad rippe op i den Strid, der har staaet, og kun gøre nogle Bemærkninger om selve dette, at vi nu staaar overfor denne overordentlig betydningsfulde Sags Løsning.

Den Omstændighed, at det bogstaveligt talt har vrimlet med Museumsplaner, er for mig et Vidnesbyrd om, at der er en levende Følelse i alle Kredse af vort Folk af, at vi her staaar overfor noget, som kræver en Anspændelse af hele Folket og en Indsats fra Lovgivningsmagtens Side. Det er selvfølgelig ikke nødvendigt overfor en Forsamling som dette høje Ting at komme meget ind paa, hvad disse Samlinger betyder. Jeg vil kun sige dette. For mig staaar den olddanske Samling som det skønneste og tillige som det stolteste Minde om den hvide nordiske Races ældgamle Kulturindsats, og at skabe denne Samling de værdigst mulige Vilkaar for fortsat Tilværelse er derfor et stort Arbejde værd, et Arbejde som det, der efterhaanden har strakt sig gennem lange Tidsrum. Jeg husker fra Sommeren 1917, et af Krigsaarene, et Digt af Digteren Jeppe Aakjær, hvori han paa